

Сянката на Изкормвача

Лора Джо Роуланг

Copyright © 2017 by Laura Joh Rowland
The Ripper's Shadow
A Victorian Mystery

- © Жана Томева, преводач, 2019 г.
© Дея Вълчева, корица, 2019 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2019 г.

ISBN 978-954-398-600-2

Сянката на Изкормвача

Лора Джо Роуланд

ВИКТОРИАНСКИ ЗАГАДКИ



Книгоиздателска къща „Труд“, 2019 г.

ЛОНДОН
1888 г.

ПРОЛОГ

– Никога преди не съм правила това – каза тя. – Какво искаш от мен?

Мъждукащите газени лампи я осветяваха – ниска мургава жена с кестеняви къдрици, облечена в износена кафеникава рокля, черно сламено боне, застанала до железното легло. Светлината бе безжалостна, показваше белега на челото и грозната липса на преден зъб. Въртеше и стискаше неспокойно ръце, непохватно, като начинаеща актриса на прослушване за първа роля.

Наместих фотоапарата на триножника.

– Можеш да започнеш, като се съблечеш.

Тревога помрачи лицето ѝ.

– Не съм свикнала да се събличам пред жени.

– Представи си, че съм мъж, ако това ще ти помогне.

– Вие, госпожице? – Тя се разсмя недоверчиво, после метна бонето на закачалката за шапки и се усмихна хитро, опитвайки да се прави на актриса. – Един джентълмен предлага на дамата питие.

И двете знаехме, че тя не е дама, а и джентълмените рядко си губят времето с такива формалности. Махнах към бутилката с вино и стъклената чаша на бюрото и ѝ казах:

– Налей си!

Тя отпи и облиза устни. Лицето ѝ се изчерви, очите ѝ добиваха по-смел и нагъл плам. Съблече долната риза и белъто си и се наведе, за да развърже връзките на обувките си.

– Как е?

Насочих фотоапарата, пъхнах се под черното платно отзад и нагласих меха, за да фокусирам образа ѝ в обектива.

– Отлично. Остани мирно, моля те!

Пуснах платното, вдигнах светкавицата и отворих капачето на фотоапарата.

Запалих магнезиевия прах и той лумна в бяла светлина. Искрите изгориха ръцете ми. Направих множество снимки, докато тя позираше и флиртуваше с обектива.

Наведе се над железното легло, гърдите ѝ се изляха от корсета, облите ѝ задни части се повдигнаха, бледата безформена, набраздена с бучки плът по бедрата ѝ се издуваше изпод жартиерите и черните чорапи.

Стаята бе изпълнена с парливия бял пушек от магнезия, от упойващите пари на газените лампи и острата рибешка миризма на тялото ѝ.

Седна на ръба на леглото, хвана и повдигна голите си гърди с ръце, очите ѝ проблясваха палаво, докато езикът ѝ се въртеше и облизваше твърдите им кафяви зърна.

Разменихме си заговорнически усмивки. Тръпката от нарушаването на закона и гордостта от куража ни добавиха пикантна жилка към тайното ни занимание. Тя започна да се отпуска и да се забавлява. А аз се наслаждавах на нейната компания в иначе дългата и самотна нощ.

Легна гола на дантелената покривка, разтваряйки и повдигайки колене, пръстите ѝ се протегнаха към женствеността ѝ и се престори, че изпада в екстаз. След като свършихме, тя се облече, а аз ѝ дадох няколко монети, аванс от нейния дял от бъдещата продажба на снимките.

– Ако искаш повече снимки, само кажи – каза тя. –

По-приятно и по-безопасно е от обичайната ми работа, ако ме разбираш.

Кимнах. Жени с нейната професия ужасно деградират и стават жертва на опасностите по улиците на Уайтчапъл. По-добре беше да прекарва времето си с мен.

– Някои биха казали, че сме грешници и Бог ще ни порази за това, което правихме тази нощ – каза тя. – Ченгетата биха ни хвърлили в затвора, ако ни разкрият. Но аз пък бих попитала какво грешно има в това?